

Vlaams
Parlement

vergadering **C305**
zittingsjaar 2020-2021

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 2 juni 2021

(Wegens de coronamaatregelen werd deze vergadering via videoconferentie georganiseerd.)

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Inez De Coninck aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de uitbreiding van het Kra-vaalbos en de ondersteuning door het Vlaamse Randfonds – 3100 (2020-2021)	3
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de coronavaccinatie van bepaalde diersoorten – 3245 (2020-2021)	6
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het opzetten van experimenten met losloopgebieden voor honden – 3246 (2020-2021)	8
VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de registratie van de chip voor huisdieren via DogID of CatID – 3407 (2020-2021)	13
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over subsidies voor dierenasielen die werken met opvanggezinnen – 3592 (2020-2021)	15
VRAAG OM UITLEG van Meyrem Almaci aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over opvangcentra voor dieren – 3600 (2020-2021)	18

VRAAG OM UITLEG van Inez De Coninck aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de uitbreiding van het Kravaalbos en de ondersteuning door het Vlaamse Randfonds – 3100 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Collega's, minister, de Vlaamse Rand Vlaams en groen houden, dat is de ambitie van deze Vlaamse Regering. Dat is uw visie op het Vlaamse Randbeleid dat u telkenmale uitdraagt. Vlaams en groen zijn daarbij twee begrippen die voortdurend terugkomen.

Het voorbije jaar zagen we een meer dan geslaagde projectoproep voor de ondersteuning van groenprojecten. Het enthousiasme in de Vlaamse Rand maar ook in de omliggende gemeenten, ook in de niet-19 effectieve randgemeenten, was enorm groot. Ook dit jaar werd een gelijkaardige projectoproep gelanceerd om dit goede werk verder te zetten.

Daarnaast kregen we in april van dit jaar een ander heugelijk nieuwtje mee. U besliste namelijk met het Vlaamse Randfonds 11 hectare aan te kopen in en rond het Kravaalbos. Met deze aankoop wordt 40 hectare van het Kravaalbos publiek toegankelijk. Dat is bijna de helft van de totale oppervlakte van dit loofbos dat zich op het grondgebied van Asse, Aalst en Opwijk situeert. Niet alleen is dit goed nieuws voor de Vlaamse Rand, dit past ook in de ambitie van uw collega Demir om Vlaanderen tegen 2024 4000 hectare bosrijker te maken.

Het mooie aspect van dit verhaal is dat hierbij verschillende partners betrokken partij zijn en gezamenlijk aan hetzelfde zeel trekken. De hefboomfunctie van het Vlaamse Randfonds lijkt hierbij een belangrijke rol te vervullen.

Minister, hoe evalueert u de samenwerking in het kader van de uitbreiding van het Kravaalbos als praktijk om meer groen in de Vlaamse Rand mogelijk te maken?

Ziet u bijkomende samenwerkingen mogelijk om gelijkaardige projecten vorm te geven, gelet op de hefboomfunctie van het Vlaamse Randfonds?

Welke bijkomende concrete projecten ter ondersteuning van groen in de Vlaamse Rand worden op dit moment verkend?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mevrouw De Coninck, het voorbeeld waar u naar verwijst, wijst op een prima samenwerking waarbij we dankzij het Vlaamse Randfonds de mogelijkheid hebben gehad om heel kort op de bal te spelen in samenspraak met de gemeente Asse en het Agentschap Natuur en Bos (ANB). Daardoor hebben we 11 hectare extra bos kunnen verwerven en wordt 40 hectare bos toegankelijk. Naar de normen van de Vlaamse Rand zijn dat gigantische oppervlakten. Wanneer we 40 hectare bos toegankelijk kunnen maken en 11 hectare hebben kunnen aankopen door de uitoefening van ons recht op voorkoop, dan is dat een leuke stap vooruit.

Zonder de inbreng van het Vlaamse Randfonds was deze aankoop niet mogelijk geweest en was er dus een belangrijke kans verloren gegaan om kwalitatief groen in de Rand verder op te waarderen en toegankelijk te maken.

We gaan verder op de ingeslagen weg. Lokale besturen en andere initiatiefnemers met ambitieuze plannen voor meer groen in de Rand weten dat het Vlaamse

Randfonds er voor hen is. Via de jaarlijkse Stand van de Rand zorgen we ervoor dat daar ruchtbaarheid aan wordt gegeven. Ambitieuze projecten kunnen altijd worden aangedragen zodat we een coalitie voor Vlaams en groen tot stand kunnen brengen.

Ik neem natuurlijk ook zelf initiatief om met de groene Rand stappen vooruit te zetten. Afgelopen weekend lanceerde ik in samenwerking met de Bûûmplanters, een vzw die zorgt voor aanplantingen van struiken en bomen, een nieuwe actie voor meer groen in de Rand.

We hebben ook de ambitie om scholen nog meer te vergroenen en om vijfduizend bomen, struiken en groen allerhande aan te planten in de secundaire scholen in de Vlaamse Rand. We zullen die allemaal proactief contacteren met de vraag of zij nog plaatsen hebben waar extra groen kan worden aangeplant. We richten ons specifiek op de secundaire scholen omdat dat de scholen met de grootste oppervlakten zijn die ongetwijfeld nog hoeken en kanten en speelplaatsen hebben die kunnen worden vergroend waardoor schaduwplekken kunnen worden gecreëerd die het aangenamer maken voor iedereen. Veel scholen zijn verworpen tot betonwoestijnen en nu is het moment om die te vergroenen. We mikken in het eerste jaar, het pilootjaar, al op vijfduizend extra bomen.

Daarnaast heb ik in maart van dit jaar, op de Internationale Dag van het Bos, samen met collega Demir een nieuwe oproep gedaan voor 2021 in het kader van de vergroening van de Vlaamse Rand. De deadline om daarvoor projecten in te dienen was 15 mei. Er is een budget van 2 miljoen euro voorzien. Momenteel zijn we bezig met de verwerking van al die aanvragen, waarvoor we de financiering dit najaar voorzien.

Ik ben van plan om tijdens deze regeerperiode jaarlijks een oproep te lanceren voor vergroening van de Vlaamse Rand en de goedgekeurde projecten financieel te ondersteunen.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Dank u wel, minister, voor uw antwoord. Het is duidelijk dat het Randfonds inderdaad als een hefboom gediend heeft voor dat project van het Kravaalbos. Dat is een mooi voorbeeld van de meerwaarde van de oprichting van dat Randfonds. Het project van de Bûûmplanters is dan weer een ander project waarin u dat Vlaamse en groene combineert met uw andere bevoegdheid, namelijk Onderwijs. Ook dat kunnen we alleen maar toejuichen. Wat de aankoop van de gronden in het Kravaalbos betreft, denk ik dat we duidelijk zien dat we met vereende krachten in onze Vlaamse Rand veel meer kunnen bereiken: gemeenten, het Agentschap voor Natuur en Bos en uw ondersteuning hebben samen dan toch geleid tot de aankoop van die gronden, waardoor die gronden inderdaad, zoals u zei, publiek toegankelijk zullen worden. Dat is een enorme vooruitgang wat betreft het publiek toegankelijke deel van het Kravaalbos.

We hebben in de voorbije coronacrisis ook gezien dat de aandacht voor groen dicht bij huis uitermate belangrijk is. We weten allemaal dat in onze regio dat groen net onder druk staat. Dit is dus goed nieuws over die groene ader van het Kravaalbos, die door de regio loopt en een uitloper was van een heel groot bos, van een oerwoud. Ik denk dat het goed is dat u verder blijft inzetten op dit aspect en verder middelen blijft vrijmaken, zoals u ook aanhaalt in uw antwoord. Ik hoop dat dit project andere lokale besturen kan inspireren om ook het initiatief te nemen als er zich opportuniteiten voordoen en een samenwerking op poten te zetten, waarbij dat Randfonds dan opnieuw als een hefboom kan fungeren.

In mijn bijkomende vraag wil ik nog twee aspecten aanhalen. Enerzijds verwees u naar de 'partners die meestapten'. Maar wat is de precieze kostenverdeling tussen deze partners? Ten tweede: hebt u al een idee van een tijdslijn voor de opening van

dit deel van het Kravaalbos? Wanneer kan dit worden opengesteld? Is dat onmiddellijk na de aankoop of moeten er eerst nog aanplantingen en dergelijke gebeuren?

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Ik wil de minister bedanken voor deze initiatieven, want ik vind het ook heel belangrijk dat we bijzondere aandacht hebben voor het groene karakter van onze Vlaamse Rand, dat inderdaad onder druk staat. Extra aandacht is dus nodig. Dankzij deze nieuwe Vlaamse Regering, het Boscongres dat heeft plaatsgevonden en de ambitie die in het Vlaams regeerakkoord is opgenomen om Vlaanderen meer te vergroenen en bomen aan te planten, zien we toch een hele dynamiek bij lokale besturen om meer over te gaan naar aankopen en bosaanplantingen, ook verder dan de Vlaamse Rand.

Ik wil nog even ingaan op wat er daarnet gezegd is over de aanplantingen bij de scholen, die enkel zouden gebeuren bij secundaire scholen. Ik heb dan net de 'pech' dat we in mijn gemeente geen secundaire scholen hebben. Maar ik denk in ieder geval dat het een goede zaak is, minister, om hiermee verder te doen en om ook nog ruimer dan enkel de Vlaamse Rand, ook binnen uw bevoegdheidsdomein van Onderwijs, alle scholen in het kader van de klimaatsverandering aan te zetten om meer bomen op hun domeinen aan te planten. Ik denk dat we goed bezig zijn en dit is eigenlijk een aanmoedigingswoordje voor de minister om zo verder te doen, samen met zijn collega's Somers en Demir, al is het uiteraard nog meer bevoegdheidsoverschrijdend. Ik ben dus blij met de reactie van de minister.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: De genese van het project is vrij snel verlopen. Pas in februari 2021 heeft de VLM de melding gekregen dat een private partij het Kravaalbos in Asse wilde kopen. Op grond daarvan heeft de VLM het recht op voorkoop kunnen uitoefenen.

De totale oppervlakte is 11,7 hectare, maar niet alles is als natuur- en bosgebied ingekleurd. De helft is als natuur- en bosgebied ingekleurd, maar een ander gedeelte is landbouwgebied en nog een ander gedeelte is woongebied. Hierdoor is de prijs opgelopen. In totaal is er sprake van 1.275.000 euro. De gemeente Asse betaalt 500.000 euro. Het Agentschap voor Natuur en Bos betaalt 387.500 euro en wij betalen vanuit het Vlaamse Randfonds hetzelfde bedrag. Het ANB zou eigenaar worden van 7,2 hectare en de gemeente Asse zou eigenaar van 4,5 hectare worden.

Er is nog wat werk aan de winkel om te zorgen voor de bevordering van de recreatie, de bosuitbreiding met 2,5 hectare en de inrichting van 1 hectare aan nieuwe natuur. Er is ook nog wat werk om te vermijden dat de bomen die op landbouwgrond staan, zouden worden gekapt. Ik kan de timing nog niet mededelen, omdat ik dit natuurlijk niet zelf in de hand heb. Het ANB zal, in samenwerking met de gemeente Asse, aan de slag gaan en ik veronderstel dat het vrij vlug kan gaan. We spreken hier niet over grootscheepse werken. Het gaat vooral om de bosuitbreiding en de inrichting van nieuwe natuur.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Minister, ik dank u voor uw bijkomende antwoorden. De eindconclusie is dat we de Vlaamse Rand Vlaams en groen houden. Dit project is een mooi voorbeeld van de vereende samenwerking. Het voorkeepsrecht is aangeboden aan de VLM, die daar vlug op heeft gereageerd. Dit toont aan dat er in alle administraties een draagvlak is voor onze visie de Vlaamse Rand groen en Vlaams te houden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de coronavaccinatie van bepaalde diersoorten
– 3245 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Voorzitter, nu de vaccinatiecampagne op volle snelheid draait, buigen experts zich over de vraag of bepaalde dieren ook zouden moeten worden gevaccineerd tegen het coronavirus. De bevoegde taskforce, de Risk Assessment Group Covid19 Animals (RAG-CA) heeft hierover een nieuw advies gepubliceerd.

De experts wijzen op een mogelijke verspreiding van gemuteerde varianten van het coronavirus die dan weer naar de mensen zouden kunnen overspringen. Bepaalde primaten, katachtigen en marterachtigen zijn namelijk gevoeliger voor het virus dan andere dieren en kunnen een mogelijke bedreiging vormen. Ik denk hierbij aan de coronabesmettingen bij nertsen, die in Denemarken tot het doden van bijna de hele kweekpopulatie hebben geleid. De voorzitter van de RAG-CA, professor in de diergeneeskunde Dewulf, meent dat vaccinaties heel nuttig zouden zijn indien de nertsenkwekers in Vlaanderen hun activiteiten zouden hervatten. De RAG-CA stelt duidelijk dat een grote vaccinatiecampagne voor huisdieren niet aan de orde is, maar dat de gerichte vaccinatie van bepaalde diersoorten gerechtvaardigd is. Rusland is al in maart 2021 met de primeur van een vaccin voor dieren, meer bepaald katten, honden en nertsen, gekomen, maar ook het Amerikaanse bedrijf Zoetis zou hiervoor al een vaccin klaar hebben.

Als het over dierenziektes gaat, is uiteraard voornamelijk het federale niveau bevoegd, meer bepaald het departement Volksgezondheid en het Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketen (FAVV). Enige afstemming en samenwerking met de deelstaten is dus noodzakelijk in dezen, zoals we dat eigenlijk in de gehele coronacrisis al hebben moeten doen.

Ik heb hieromtrent de volgende vragen voor u, minister. Hoe beoordeelt u het advies van de werkgroep om bepaalde diersoorten te vaccineren met het oog op een eventuele uitrol in Vlaanderen? Hebt u al gesprekken gevoerd met de bevoegde federale instanties over een mogelijke vaccinatiecampagne voor dieren in Vlaanderen? Hoe ziet u de financiering van die vaccinaties van dieren, enerzijds voor particuliere eigenaars van honden en katten en anderzijds voor professionele eigenaars van bijvoorbeeld nertsen? En moet het, in tegenstelling tot bij de burgers, bij dieren wel over een verplichting tot vaccineren gaan? Ik had graag uw standpunten daarover gekend, minister.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het is inderdaad zo dat sommige diersoorten besmet kunnen worden met het coronavirus. Men heeft in een studie zelfs een classificatie aangebracht, waarbij er een rangorde is gemaakt van diersoorten die meer vatbaar en gevoeliger zijn voor besmetting dan andere diersoorten. Katachtigen zitten bijvoorbeeld in de eerste categorie. Belangrijk om te weten is wel dat dieren zelf niet of nauwelijks ziek worden van het virus, maar het in zeldzame gevallen wel kunnen doorgeven aan mensen. Het risico van een eventuele besmetting is dus niet zozeer de gezondheid van de dieren zelf, maar wel de mogelijke overdracht op de mens. Dat is ook wat wordt meegegeven in het advies van de Risk Assessment Group Covid19 Animals. Dat is natuurlijk ingegeven vanuit de vrees voor een mogelijke overdracht van varianten van dier op mens.

Het gaat in dezen dus niet om een voorstel om de betrokken dieren te beschermen, maar louter om de volksgezondheid te beschermen. Het is geen zaak van dierenwelzijn, maar veeleer van volksgezondheid. We kunnen daarbij de parallel trekken met rabiës. Honden, katten en fretten moeten gevaccineerd worden tegen rabiës vooraleer ze in het intracommunautaire verkeer binnen Europa gebracht worden. Dat is dienstig voor dierenwelzijn, maar het is eigenlijk een zuiver federale regelgeving. Dat is in dezen ook zo. Net zoals de rabiëswetgeving gaat het in dezen om een volledig federale bevoegdheid. En daar wordt dus ook beslist over het al dan niet vaccineren van dieren tegen corona.

We hebben daaromtrent wel contacten gehad met het FAVV, dat stelt dat er momenteel geen aanleiding is tot preventieve vaccinatie van diersoorten. Ook zij stellen vast dat dieren weinig tot niet gevoelig zijn voor corona. Men zegt ook formeel dat er zich geen ziekteprobleem stelt voor bijvoorbeeld honden en katten. Er is in België bij één kat corona vastgesteld. Men zegt ook dat er nog geen vaccins zijn voor de dieren. U verwijst naar het voorbeeld van Rusland, maar dat vaccin is nog niet toegelaten in Europa, stelt het FAVV. Men noemt het zelfs een experimenteel vaccin voor dieren in Rusland, maar het is nog niet toegelaten in Europa. We houden daar dus wel de vinger aan de pols. Als er evoluties zouden zijn, zal het FAVV ons ook wel op de hoogte houden. Maar momenteel, stelt men daar, is er geen aanleiding om preventief te gaan vaccineren.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, dank u wel voor uw reactie. De vraag was inderdaad ingegeven vanuit volksgezondheid. De vaccinatiecampagne loopt op volle toeren. Die verloopt heel goed. We weten dat er een mogelijkheid is dat het virus van dier naar mens wordt overgedragen. Dat hebt u daarnet ook bevestigd. Ik denk dat we inderdaad de vinger aan de pols moeten houden en dat we dat goed moeten opvolgen. Samenwerking met de federale overheid is wat dit betreft inderdaad heel belangrijk. Ik vraag u om die banden sterk te houden en aan te halen, zodanig dat we zien dat we in Vlaanderen ook daar de juiste strategie aanhouden.

U verwees naar het vaccin van Rusland, maar ik had toch bij mijn vraagstelling duidelijk de melding gemaakt dat ik gelezen heb dat er in Amerika ook een vaccin klaar zou zijn. Ik vraag specifiek om dat grondig te bekijken en verder te onderzoeken. Ik denk toch dat het belangrijk is – ik herhaal het – om de vinger aan de pols te houden in het kader van de volksgezondheid, om de evoluties die er gaande zijn goed op te volgen. Want we weten allen dat het in deze coronapandemie wel eens van dag op dag heel fel kan variëren. Minister, ik vraag u dus specifiek om met uw diensten grondig in overleg te gaan met de federale overheid, om dit goed op te volgen in het kader van de volksgezondheid.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Het is duidelijk dat het coronavirus niet enkel op de mensen zit of overdraagbaar is, maar dat ook bepaalde diersoorten extra gevoelig zijn voor het coronavirus. Ik heb het recente advies ook doorgenomen. Daar wordt duidelijk in gesteld dat massale vaccinatie niet aan de orde is. Bepaalde diersoorten zijn gevoelig en kunnen bepaalde symptomen hebben en kunnen het ook – het is niet zo'n heel groot risico – overdragen. Een debat voeren over die financiële vergoeding, zoals ook in de vraagstelling stond en het verplichten tot de vaccinatie, lijkt ons dan ook niet echt aangewezen.

Ik moet ook aansluiten bij wat collega De Vroe en de minister zeggen: het is een federale bevoegdheid. Spijtig genoeg, het zou beter geweest zijn als alles natuurlijk bij Vlaanderen zit. Ik vind het dan ook belangrijk dat ook Vlaanderen de vinger aan de pols houdt en het ook mee opvolgt. Minister, ik ben blij te horen dat u al in gesprek bent gegaan met het FAVV. Zult u het misschien ook ter sprake brengen

bij de Vlaamse Raad voor Dierenwelzijn? Misschien is dat ook een manier om de vinger aan de pols te houden?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik wil nog even verduidelijken: in het advies in kwestie stelt men heel duidelijk dat er geen sprake is, geen pleidooi gehouden wordt of niet geadviseerd wordt om over te gaan tot grote vaccinaties. Men zegt dat als er gevaccineerd zou worden, men dan naar de dieren in gevangenschap moet kijken en dan vooral naar die die met uitsterven bedreigd zouden worden. Men heeft zelfs aangeduid welke dieren in aanmerking komen, als je zou overwegen om over te gaan tot vaccinatie. Men heeft een afnemende volgorde van belangrijkheid meegegeven: primaten en grote katachtigen in gevangenschap, andere in gevangenschap gehouden wilde diersoorten en vooral als ze met uitsterven bedreigd zijn, zogenaamde speurhonden die ingezet zouden kunnen worden voor routinediagnoses van besmette personen en ook fretten die gebruikt worden voor de jacht of voor het verdrijven van ongedierte. Men heeft dus het een en ander goed voorbereid voor als er overgegaan zou worden tot vaccinatie – opnieuw – wanneer er een erkend vaccin zou zijn voor dieren. Het FAVV heeft mij geen informatie verstrekt over Zoetis, maar ongetwijfeld zal dit zich in de toekomst misschien wel aandienen. Vooralsnog – opnieuw – houden we daar de vinger aan de pols en blijft het initiatief natuurlijk bij het FAVV en de federale overheid.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Het advies van de taskforce is inderdaad heel duidelijk. Ik wil u gewoon bedanken, minister, voor uw standpunten en voor de extra antwoorden die u nog gegeven hebt. In het kader van de volksgezondheid is het belangrijk om de vinger aan de pols te houden. U hebt bevestigd dat u dat zult doen. We zullen het uiteraard in de toekomst mee opvolgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Gweny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het opzetten van experimenten met losloopgebieden voor honden – 3246 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Loslopende honden raken maatschappelijk vaak een gevoelige snaar. Het ligt ook heel gevoelig in Facebookgroepen van lokale gemeentebesturen en dergelijke. Veel mensen vinden het storend of een bedreiging voor hun veiligheid als er loslopende honden zijn. Daar staat een groep hondeneigenaars tegenover die niet akkoord is met de verplichte aanlijning van honden, weliswaar op voorwaarde dat het gaat om honden die onder commando van hun baas staan en dus wel opgeleid zijn. Het burgerinitiatief Verantwoord Los breekt daarom een lans bij de overheid om inspanningen te doen om honden op bepaalde plaatsen en onder duidelijke voorwaarden los te laten lopen. Ze bedoelen dan niet in de inmiddels bekende hondenlosloopweides – of zoals in mijn gemeente binnenkort in een hondenlosloopbos –, maar in grotere, niet fysiek afgebakende zones. Dat is toch wel iets nieuws. Overigens kunnen ook niet alle honden terecht in losloopweides, maar het gebeurt toch, met bijtincidenten tot gevolg.

In Vlaanderen is dat geen evidente oefening door onze grote bevolkingsdichtheid, ruimtelijke versnippering en hoge verstedelijkingsgraad. Bovendien gaat het om

dieren, die je natuurlijk nooit 100 procent kunt sturen. Toch slagen ook andere landen erin om dit concept van de losloopzone in openbare domeinen te installeren, tot zelfs in het stadspark van Wenen toe. Net wegens de specifieke Vlaamse situatie pleit Verantwoord Los voor een goed flankerend beleid. Zo wordt er gepleit voor een verplichte opleiding van honden inzake gehoorzaamheid. Enkel wie een attest kan voorleggen van een hond die geslaagd is in de opleiding zou toestemming krijgen om in de gereserveerde losloopgebieden de hond los te laten lopen. Wanneer een hond in de fout gaat kan dergelijk attest uiteraard ingetrokken worden. Anderzijds is het ook nodig dat er instructies gelden voor niet-hondeneigenaars die dergelijke gebieden betreden. Ook zij moeten immers weten hoe je correct reageert op loslopende honden.

Ik stelde onlangs een schriftelijke vraag over deze problematiek – nummer 653 was dat – aan uw collega Demir. Daarin werd onder meer gesteld dat eigenaars die honden met specifieke losloopenoden hebben, zelf hun verantwoordelijkheid moeten nemen en die niet moeten afwentelen op de overheid. Dit is echter niet zo evident: iemand met bijvoorbeeld een hoogenenergetische hond wil natuurlijk wel zijn verantwoordelijkheid nemen, maar als er geen geschikte gebieden voorhanden zijn omdat de overheid dat verbiedt, blijft dit een moeilijk oplosbare situatie. Een eigen weide of grote tuin is een goed hulpmiddel, maar geen volwaardig alternatief omdat de hond daar amper nieuwe indrukken kan opdoen.

Aangezien het gaat – dat besef ik heel bewust – om een gevoelige en in Vlaanderen niet zo evidente problematiek, lijkt het wenselijk dat het probleem toch eens goed in kaart wordt gebracht, de voor en tegens tegenover elkaar worden afgezet en er constructief gezocht wordt naar mogelijkheden om tegemoet te komen aan bepaalde noden van mensen die hun honden op een verantwoorde manier willen laten loslopen, maar natuurlijk met een maximale inachtnaam van de veiligheid van de burgers en ook in het kader van het welzijn van het dier an sich.

Minister, hoe staat u tegenover de vraag van het burgerinitiatief Verantwoord Los om te zoeken naar oplossingen die de mogelijkheid creëren om honden onder bepaalde voorwaarden en in welomschreven gebieden los te laten lopen?

Zult u het probleem in kaart brengen en hieromtrent een werkgroep of dergelijke oprichten met de verschillende bevoegde diensten, maar ook met experts en hondentherapeuten om na te gaan wat haalbaar is en welke flankerende voorwaarden moeten worden gehanteerd om honden in bepaalde gebieden verantwoord los te laten lopen?

Zult u ook nagaan of er op enkele locaties in Vlaanderen proefprojecten kunnen worden opgezet om te onderzoeken in hoeverre het verantwoord loslopen van honden mogelijk is? Dit is eigenlijk een specifiek verzoek van mij aan u, minister.

Zult u ook nagaan welke Vlaamse gemeenten bereid zijn om deel te nemen aan een dergelijk experiment?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Momenteel is het inderdaad zo dat heel wat gemeenten verplichten dat honden aan de leiband worden gehouden binnen het openbaar domein. Dit is opgenomen in het politiereglement van nagenoeg elke gemeente of stad. Gemeenten doen dat ook in het kader van hun bevoegdheid om de openbare orde, de veiligheid en de rust op hun grondgebied te waarborgen.

Het spreekt vanzelf dat ik als minister van Dierenwelzijn kies voor een zo diervriendelijk mogelijk beleid en dat ik met andere woorden pleit voor de inrichting van zoveel mogelijk losloopweides voor honden. Daarom heb ik het initiatief genomen om de lokale besturen te stimuleren om effectief werk te maken van zulke hondenloopzones.

We hebben daarvoor een leuke gids gemaakt voor de lokale besturen om hen op weg te zetten wanneer zij dergelijke loopzones voor honden tot stand willen brengen. Het gaat over zaken waar zij op moeten letten, over de inrichting, tips en tricks enzovoort. Ik hoop dat zoveel mogelijk gemeenten daarmee aan de slag gaan. Het is soms maar een kleine investering waarvoor zij in ruil heel veel dankbaarheid krijgen. Heel veel van die hondenloopzones kunnen ook verworden tot ontmoetingsplaatsen, tot sociale plekken. Wanneer daar een aantal banken worden gezet, kunnen dat echt ontmoetingsplaatsen worden en is er dus niet enkel een effect op het vlak van dierenwelzijn maar ook op dat van gemeenschapsversterking.

Ik heb uiteraard begrip voor het argument dat hondenlosloopzones niet altijd het meest geschikt zijn voor alle honden. Spelen met de bezoeken van de losloopzones kan daar voor specifieke honden met hun baasjes een oplossing voor zijn. Ik denk dat de lokale besturen op dat vlak het best geplaatst zijn om de nood aan hondenlosloopweides op hun grondgebied in te schatten en desgevallend een aparte regeling voor specifieke soorten of problemen in te voeren.

We moeten de zaken natuurlijk ook niet omdraaien. Ik, maar u ongetwijfeld ook, krijg soms berichten van mensen die een hond hebben gekocht die ruimte nodig heeft en die dus vinden dat er een losloopzone moet komen. Ik blijf dan wel de boodschap verkondigen dat mensen die zich een levend wezen aanschaffen, zich engageren om dat dier een dierwaardig bestaan te geven door gepaste huisvesting, gepaste voeding, verzorging, beweging en ruimte te bieden. Men moet de zaken echter niet omdraaien maar zich er eerst van vergewissen dat men de nodige ruimte heeft voor men een dier koopt in plaats van aan te kloppen bij de overheid of het lokale bestuur voor extra ruimte.

Nu, heel specifiek wat natuur- en andere gebieden betreft: daar zit je natuurlijk ook met de rol van het een en ander op het vlak van de bescherming van fauna en flora. Die kan natuurlijk wel verstoord worden, mogelijk door loslopende honden, door ruiters of wandelaars die het wandelpad verlaten. Dan zitten we inderdaad bij het bevoegdheidsdomein van mijn collega Demir. Maar ook daar werken we goed samen. We hebben specifiek voor de hondenproblematiek ook een initiatief genomen rond de sensibilisering, enerzijds voor de bewustmaking van mensen om honden aan de lijn te houden, maar anderzijds hebben we er ook voor gezorgd dat er in natuurgebieden wel degelijk speciaal afgebakende hondenlosloopzones kunnen worden ingericht. Op dit moment worden die ingericht. Op de website van het Agentschap Natuur en Bos (ANB) is er een apart overzicht met alle hondenzones: www.natuurenbos.be/hondenzones. Ik kan getuigen dat in het Schaveybos in mijn eigen gemeente Beersel ook een deel voorzien is voor honden.

U wijst er terecht op dat daar soms heel scherpe discussies over gevoerd worden, namelijk over de afbakening van dat terrein. Dat heeft natuurlijk ook allemaal te maken met het respect voor enerzijds de andere fauna, de wilde dieren en anderzijds de flora. Het is een beperkt gebied. U wijst er terecht op dat dit aanleiding gegeven heeft tot hoogoplopende discussies die blijkbaar in sommige hoofden maar niet beslecht geraken. Momenteel zijn we ten minste al de richting uitgegaan dat de lokale besturen aan afgebakende hondenlosloopzones werken en dat we daarenboven met het ANB werk maken van grotere afgebakende zones, meer in een natuuumgeving. Beide samen maken dat we inzake Dierenwelzijn stappen vooruit zetten.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Dank u wel, minister, voor uw reactie. Heel veel mensen hebben de dag van vandaag nog echt wel schrik van honden, terecht of heel vaak onterecht. Het is een feit dat heel veel mensen gewoon schrik hebben. Het is een ingesteldheid die natuurlijk met heel veel emoties gepaard gaat, soms ten gevolge van negatieve ervaringen uit het verleden. Het is inderdaad een heel

gevoelig thema dat we inderdaad op sociale media meermaals mogen lezen en waar we ook over aangesproken worden. Het is inderdaad iets dat met de nodige voorzorg moet worden aangepakt. Vandaar ook mijn verzoek om met proefprojecten te werken en om in een experimentele fase te kijken welk lokaal bestuur of welke lokale besturen eventueel in samenwerking willen gaan om dit uit te werken en daarbij negatieve en positieve ervaringen vast te stellen.

Voor alle duidelijkheid: minister, u weet dat ik heel blij ben met de initiatieven van de Vlaamse Regering en van uzelf, en ook met het boekje waar u daarnet naar verwees om lokale besturen aan te moedigen om afgebakende zones in te richten. De losloopweides of hondenlosloopbossen zoals in mijn gemeente zijn een goede zaak. Het is goed dat dat gebeurt. De instructies zijn ook echt heel duidelijk. U weet dat ik daar heel blij om was. We zien effectief dat dat geleidelijk aan het uitrollen is. Als u een hond of een dier aanschaft, bent u zelf verantwoordelijk voor het welzijn en moet u dat uiteraard weloverwogen doen en moet u ook zelf over de nodige ruimte en andere voorzieningen beschikken.

Minister, ik ben gecharmeerd door het burgerinitiatief. Ik vind dat heel wat van die zaken steekhouden en ik wil u blijven verzoeken naar een experimentele fase te evolueren. Ik blijf wat op mijn honger. Als het in een stadspark in Wenen kan, moet dat in Vlaanderen toch ook in een plattelandsregio of in een stad op een veilige manier kunnen gebeuren. Ik stel opnieuw de vraag te overwegen om, in samenwerking met een of meerdere lokale besturen en met gedragstherapeuten, tot een proefproject over te gaan. Ik zal niet herhalen wat ik in mijn vraagstelling heb gezegd, maar ik stel opnieuw de vraag dit te overwegen en het burgerinitiatief Verantwoord Los niet met een kluitje in het riet te sturen. U moet met hen overleggen en nagaan wat we kunnen doen, wat we hieruit kunnen leren en hoe we het dierenwelzijn in de toekomst uiteindelijk kunnen verbeteren.

De voorzitter: Mevrouw Almaci heeft het woord.

Meyrem Almaci (Groen): Minister, is het aantal bijtincidenten met uitgelaten honden tot nu toe bijgehouden? Hebt u statistieken? Ik begrijp de verschillende insteken absoluut. Er zijn mensen die honden hebben en er zijn mensen die geen hond, maar wel kleine kinderen hebben. Het ANB moet zorg dragen voor de dieren en de biodiversiteit in de bossen. Al die verschillende insteken in het debat zijn belangrijk, maar hebt u cijfers over de geregistreerde bijtincidenten in Vlaanderen?

Mijn volgende vraag betreft het debat met de actiegroep zelf. Hebt u de actiegroep al ontmoet? Bestaat er ergens een succesvol initiatief met betrekking tot de verschillende belangen van de dieren in de vrije natuur en de bevolkingsgroepen? We kunnen volwassen mensen natuurlijk niet gelijkschakelen met kleine kinderen en de dieren zelf. Bestaat er ergens een succesvol initiatief met honden die zichtbaar getraind zijn en daar mogen lopen?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Minister, ik wil me even aansluiten bij de vorige sprekers. De verzuchtingen die door het burgerinitiatief naar voren worden gebracht, zijn natuurlijk begrijpelijk. Er zijn voor- en tegenstanders en er zijn voor- en nadelen. Ik ben blij te horen dat eind vorig jaar of begin dit jaar onder de lokale besturen een inspiratiegids is verspreid. De lokale besturen spelen een belangrijke rol. Het is belangrijk de lokale situatie in te schatten en goed te onderzoeken. De lokale besturen moeten analyseren welke versoepelingen op welke locaties eventueel mogelijk zijn. Dat vraagt maatwerk en een grondige analyse. De lokale besturen zijn het geschiktst om die oefening te maken en de inspiratiegids kan hen helpen. Ik denk, bijvoorbeeld, aan een strand waar honden zonder leiband mogen rondlopen. Dat is alvast een mooi initiatief. Ik vroeg me af of er nood is aan bijkomende

initiatieven van het departement, eventueel in samenwerking met het ANB, maar u hebt al geantwoord dat er initiatieven lopen.

Ik heb nog een bijkomende vraag. Merkt u al de beoogde effecten van de verspreiding van de inspiratiegids onder de lokale besturen? Ziet u meer lokale besturen die oefening maken en meer losloopweides lanceren? Zult u hierover nog meer communiceren of zult u nog meer initiatieven ten aanzien van de lokale besturen nemen?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Bij dierenwelzijn hebben we alleszins geen registraties van bijtincidenten. Als daar enige registratie van is, denk ik dat dat op het niveau van de politionele diensten zal zijn.

Eigenlijk bestaan de proefprojecten al, namelijk de praxis waarbij in heel veel gemeenten aan de kust – bijna allemaal, denk ik – de honden buiten het seizoen vrij kunnen lopen op de stranden. Ik denk dat die ervaringen wel vrij positief zijn. De proefprojecten an sich bestaan dus al. Dat zijn geen afgebakende zones. Ik sluit ook niet uit dat lokale besturen en het Agentschap voor Natuur en Bos bijvoorbeeld ter zake wel ruimere initiatieven nemen, maar ik zet in eerste instantie in op die afgebakende zones. Ik denk dat dat ook belangrijk is voor het draagvlak. U haalde al aan dat er mensen zijn die bang zijn. Ook met kinderen moeten we opletten. En of die angst dan terecht is of niet, speelt in dezen absoluut geen rol. Dat gaat voor. Ik vrees een beetje dat we dan het draagvlak voor die afgebakende zones wat zouden ondergraven. Ik zou daar dus de absolute focus op houden en blijven wijzen op de initiatieven die nu al bestaan aan de kust, wat niet uitsluit dat lokale besturen en het Agentschap voor Natuur en Bos ter zake zelf initiatieven kunnen nemen.

Laat ons de focus op de afgebakende zones houden. Daar stellen we vast dat lokale besturen steeds meer de stap zetten naar de afbakening van een concrete zone. Dat lijkt me vooral belangrijk, dat we in eerste instantie daarvoor het draagvlak kunnen verhogen en dat er dus meer zulke zones tot stand komen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, ik blijf herhalen dat het feit dat lokale besturen met het boekje en dergelijke worden aangemoedigd tot het inrichten van extra afgebakende zones, een heel goede zaak is. Ik merk ook dat dat werkt. Dat is echt heel positief.

Maar er is toch ook wel een groep die vragende partij is om in de toekomst niet alleen aan de kust, maar ook in het binnenland zulke niet-afgebakende zones te voorzien voor honden die opgevoed en opgeleid zijn en die daarvoor een attest hebben. Ik dacht dat er in Zichem, de gemeente van Alessia Claes, ook een zone is. Ik denk dus, minister, dat er nu inderdaad al wel enkele praktijken zijn, zoals aan de kust en in Zichem, waar nu al pro's en contra's kunnen worden afgewogen. U stelde zelf dat het aan de kust eigenlijk wel positief geëvalueerd wordt. Ik zou dus toch opnieuw willen verzoeken om in overleg te gaan en de pro's en contra's even op te lijsten.

Uiteraard heeft ieder zijn verantwoordelijkheid bij de aanschaf van een hond, maar ruimte is nodig en er is een grote vraag naar niet-afgebakende zones in bepaalde gebieden. Ik zou dus willen vragen om dat verder te onderzoeken en mijn verzoek tot proefprojecten of experimentele projecten wat dat betreft verder te bekijken, zodat we dat in de toekomst op een veilige manier, zoals in Wenen, ook in Vlaanderen kunnen uitrollen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van Gwenny De Vroe aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de registratie van de chip voor huisdieren via DogID of CatID
– 3407 (2020-2021)**

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Het chippen van honden is al jarenlang verplicht in Vlaanderen en sinds november 2017 is een identificatiechip voor katten ook verplicht. Door de strenge Europese privacyregels gebeurt de identificatie van eigenaars van honden of katten niet automatisch. Sinds 1 mei 2021 dienen eigenaars van honden of katten hiervoor expliciet toestemming te geven. Er werd met een bang hart gekeken naar de inwerkingtreding van de nieuwe regels omdat gevreesd werd dat verloren gelopen huisdieren niet meer gelinkt zouden kunnen worden aan hun eigenaar en bijgevolg niet meer met hun baasje herenigd zouden kunnen worden. Bevoegde instanties zoals asielen, politie, dierenartsen of de overheid kunnen deze gegevens gelukkig wel nog raadplegen.

In antwoord op vorige vraagstellingen hebt u, minister, eerder in deze commissie beloofd dat u een campagne zou opzetten om eigenaars aan te sporen de nodige maatregelen te nemen en om hun gegevens te linken aan de chip van hun huisdier. Bij de Mechelse Dierenbescherming hebt u hieraan gevolg gegeven en op dinsdag 11 mei jongstleden de aftrap gegeven van de campagne 'Check je chip'. Eigenaars van honden en katten in Vlaanderen worden opgeroepen om de chip van hun huisdier te registreren via DogID of CatID zodat er meer kans is dat gevonden dieren weer herenigd worden met hun baasje. Natalia en de sportpresentator Karl Vannieuwkerke worden ambassadeur van deze campagne.

Minister, wat is uiteindelijk het concrete opzet en het budget van deze campagne, en de precieze rol die u de bekende ambassadeurs hebt toebedeeld?

Hebben zich sinds 1 mei al eventuele praktische problemen gesteld rond niet-gelinkte chips van weggelopen dieren aan de gegevens van de eigenaar?

Het is niet altijd evident voor sommige mensen die digitaal niet zo wegwijs zijn om met die ID-kaartlezer in te loggen en zich op die manier te registreren. Sommige mensen hebben de middelen of de knowhow niet om dit te doen. Wat is uw visie daarover? Wordt daarbij geholpen? Wordt die mensen een andere piste toebedeeld om toch hun hond of kat te kunnen registreren?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: De campagne had eigenlijk een dubbel doel voor ogen. In de eerste plaats is het de bedoeling om honden- en katteneigenaars te wijzen op het belang van een correcte registratie en pas in de tweede orde ook op het openbaar maken van de gegevens. Een hond of kat van wie de gegevens op de chip immers niet juist zijn, zal moeilijker herenigd kunnen worden met zijn baasje omdat men die laatste moeilijker zal kunnen traceren. De gegevens kunnen altijd door onder andere erkende dierenasielen en dierenartsen gecontroleerd worden, dus ook als de gegevens niet als openbaar staan aangeduid. Maar dan nog is het natuurlijk essentieel dat de ingevoerde data correct zijn.

Het budget voor de campagne 'Check je chip' bedroeg ongeveer 150.000 euro. De bedoeling van die twee ambassadeurs is natuurlijk de boodschap bij het grote publiek te krijgen. Het zijn ook twee mensen die misschien niet onmiddellijk geassocieerd worden met dieren of met dierenwelzijn. Ik zie dat dat met Karl Vannieuwkerke en

Natalia wel gepakt heeft, dat dat wat weerklank gekregen heeft richting een breed publiek.

Het is niet zo dat de dienst Dierenwelzijn sinds 1 mei opvallend meer meldingen zou hebben gekregen over grote problemen met weggelopen dieren waarvan de gegevens niet volledig of niet correct waren. Uiteraard zorgt een aanpassing van de regels en een campagne als deze voor vragen en aanpassingsproblemen maar aangezien dierenasielen en dierenartsen steeds toegang hebben tot alle gegevens, verwacht ik niet dat het percentage van honden of katten dat kan worden herenigd met hun baasje zal dalen. Integendeel, door de campagne zullen meer mensen hun gegevens controleren en aanpassen waardoor er in de toekomst minder lang moet worden gezocht naar de eigenaar.

Voorafgaand aan de campagne is er een overleg geweest met de vereniging van de gezelschapsdierenartsen, SAVAB (Small Animal Veterinary Association Belgium). Mensen die niet over een kaartlezer beschikken en niemand kennen die hen hierbij kan helpen, kunnen een beroep doen op hun dierenarts om de registratie van hun hond of kat te controleren en desgevallend de anonimiteit van de persoonsgegevens aan te passen. Deze werkwijze is op voorhand voorgelegd aan de dierenartsen. Dierenartsen kunnen de baasjes heel concreet bijstaan, bijvoorbeeld bij het toevoegen van het rijksregisternummer aan de persoonsgegevens in de databank DogID. De toevoeging van het rijksregisternummer in DogID maakt het mogelijk dat de baasjes zelf in de databank wijzigingen kunnen aanbrengen, zoals een gewijzigd telefoonnummer of adres.

Dierenartsen kunnen ook bijstand verlenen bij het nagaan van de correctheid van de gegevens in CatID en DogID of bij het opheffen van de anonimiteit van de persoonsgegevens.

Tot slot hebben we ook voor mensen die niet vertrouwd zijn met de digitale wereld de onderneming BEEGO ingeschakeld. Dat is een dienst die zorgt voor de ondersteuning van mensen die niet vertrouwd zijn met de digitale wereld en hen bijstaat bij digitale problemen. Er kunnen mensen concreet ter plaatse gaan om assistentie te verlenen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gwenny De Vroe (Open Vld): Minister, het is inderdaad belangrijk dat dat gebeurt. Ik ben wat dat betreft zeker heel tevreden met uw antwoord. Mensen die de middelen of de knowhow niet hebben, moeten worden geholpen en bij dezen is dat dan ook geregeld. Dat is een goede zaak.

Ook op sociale media is heel wat aandacht naar dit thema gegaan. Ik ben uiteraard wel benieuwd wat de resultaten zullen zijn van de evolutie in het aantal registraties. Ik weet niet wanneer dit verder zal worden geëvalueerd maar ik denk dat het heel belangrijk is om dit goed op te volgen en nadien te evalueren of de doelstellingen van de campagne worden behaald. Dat is mijn bijkomende vraag aan u, minister.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat die evaluatie betreft, hoop ik dat ons terugvindpercentage nog zal stijgen. Ik denk dat we ook voor honden intussen aan een terugvindpercentage zitten van ongeveer 85 procent, wat toch al hoog is. Ik hoop dat met deze campagne dat percentage nog wat kan stijgen. Ik veronderstel dat we dit mogelijk in een evaluatie na ongeveer een jaar zullen kunnen bekijken, dus in mei 2022.

Intussen zijn we vooral ook bezig met de afstemming met de politie. De ICT-diensten van de federale politie zijn in overleg met Zetes, de beheerder van DogID en CatID om te zorgen voor een integratie van de databanken van DogID en CatID in het onlineportaal van de politie zodat ook zij permanente toegang krijgen.

Op dit moment kan elke politie-inspecteur met zijn of haar werkmailadres dat eindigt op @police.belgium.be altijd mailen naar DogID of CatID om gegevens zoals de naam, het telefoonnummer en mailadres van hun honden- of katteneigenaars te krijgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over subsidies voor dierenasielen die werken met opvanggezinnen – 3592 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Voorzitter, 31 mei 2021 was voor de dierenasielen een belangrijke datum, want tegen die dag moesten alle aanvraagdossiers worden ingediend. Het is een goede beslissing geweest de dierenasielen vanaf nu onder bepaalde omstandigheden te subsidiëren, maar er zijn nog wat vragen over de concrete aanvragen. Ongetwijfeld zullen andere Vlaamse volksvertegenwoordigers hierover ook vragen hebben gekregen. Die vragen zijn een goede aanleiding om eens te vernemen hoe het met de subsidiedossiers zit en wat eventueel de grote problemen zijn.

Ik wil specifiek een vraag stellen over een aantal ingediende aanvragen. Er zijn feitelijke verenigingen die als dierenasiel zijn erkend, maar om voor subsidies in aanmerking te komen, moeten ze een ondernemingsnummer hebben. Daarnaast komen dierenasielen die met opvanggezinnen werken niet in aanmerking voor een subsidiebedrag dat met de opvangcapaciteit samenhangt. Het kennelbesluit maakt nochtans duidelijk dat opvanggezinnen deel van een asiel uitmaken en raadt aan om bijvoorbeeld katten in een pleeggezin op te vangen, want op die manier zijn ze gemakkelijker te socialiseren. De opvanggezinnen moeten ook aan voorwaarden voldoen. Zo moet er een brandalarm aanwezig zijn dat op een centrale is aangesloten. Nu lopen die dierenasielen die subsidies mis, waardoor ze de gezinnen die de dieren opvangen nog steeds geen vergoeding kunnen geven voor het werk dat ze leveren en de kosten die ze maken om dieren op te vangen. Een dierenasiel moet een omgevingsvergunning van klasse 2 hebben, maar het is niet duidelijk of dit ook het geval is voor dierenasielen die met opvanggezinnen werken.

Minister, hebt u zicht op de ingediende dossiers? In welke mate zijn er al dan niet problemen met bepaalde regels? Zult u ervoor zorgen dat ook de asielen die met opvanggezinnen werken in aanmerking komen voor subsidies die met de opvangcapaciteit samenhangen? Kunt u de voorwaarden met betrekking tot het ondernemingsnummer en de omgevingsvergunning verduidelijken? Zijn daarnaast nog andere problemen gemeld met de indiening van subsidieaanvragen voor dierenasielen?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Voorzitter, het uitgewerkt ondersteuningssysteem is volgens mij een logische tegemoetkoming door de Vlaamse overheid voor de maatschappelijke rol en taken die de dierenasielen al jarenlang vervullen. Verleden jaar ben ik aanvankelijk met een eenmalige subsidie gestart. Dat uniform bedrag was voor iedereen gelijk, ongeacht de grootte of de capaciteit van de betrokken dierenasielen. Nu gaat het om een structurele oplossing, waarin ook is voorzien in duidelijke sleutels die rekening houden met de activiteiten, de mogelijkheden en het professionalisme van de dierenasielen, zoals het personeelsaantal, de opvangcapaciteit en de aanwezigheid van een werkplan en een financieel jaarverslag. De eenmalige subsidie van vorig jaar paste in hoofdzaak in de COVID-19-crisis. De vaste jaarlijkse subsidie past nu in de professionalisering van de dierenasielen. Het is

absoluut een doelstelling ervoor te zorgen dat de asielen worden gestimuleerd om te professionaliseren. Ze krijgen dan meer financiële ondersteuning.

Het ondernemingsnummer is een bewijs van inschrijving in de Kruispuntbank van Ondernemingen (KBO), waardoor de activiteiten voor dierenopvang ook worden geofficialiseerd. Ook dit maakt deel uit van het streven naar een professionalisering van de asielen.

Ik weet dat sommige asielen met opvanggezinnen werken. Bij de herziening van het kennelbesluit hebben we met die mogelijkheid rekening gehouden. Een asiel dat met gastgezinnen werkt, bestaat in wezen uit twee delen. Het vast gedeelte is het asiel zelf. Het variabel gedeelte bestaat uit de gastgezinnen. De verantwoordelijkheid voor de opvang van de dieren ligt, eender waar de dieren worden gehouden, natuurlijk altijd bij het asiel. Afhankelijk van de werkwijze van het asiel en de nood aan opvang op een bepaald moment, kan de lijst van gastgezinnen van dag tot dag wijzigen. Een asiel kan een regelmatig geactualiseerde lijst bijhouden van de gastgezinnen die dieren opvangen. Niets belet een asiel echter een hele lijst aan te leggen van potentiële gastgezinnen zonder dat die gezinnen effectief regelmatig dieren opvangen.

Dat zou misschien wel de deur kunnen openzetten voor wat misbruiken. Ik wil ook niet dat mijn inspecteurs hun tijd moeten spenderen aan het zich ter plaatse ervan te vergewissen of het om al dan niet fictieve gastgezinnen gaat of dat de subsidievoorwaarden op een andere manier mogelijk omzeild worden.

Asielen die met opvanggezinnen werken, komen wel in aanmerking voor de forfaitaire subsidie van 3000 euro. Voor het berekenen van de subsidie op grond van de beschikbare opvangcapaciteit wordt de privéwoning van opvanggezinnen niet mee in rekening gebracht. De totale subsidie voor die pijler bedraagt 300.000 euro, die jaarlijks verdeeld zal worden op basis van de opvangcapaciteit van de dierenasielen op de terreinen van het dierenasiel zelf. Privéwoningen van opvanggezinnen vallen daar dan inderdaad niet onder. Dat zou ook een ongelijke verdeling van dit luik van de subsidie met zich meebrengen, temeer omdat dan de volledige privéwoning in vierkante meters in rekening zou moeten worden gebracht, ook al zou men bijvoorbeeld één à twee nesten kittens op jaarbasis opvangen. Dat zou geen gelijke verdeling zijn. Wel rekening houden met de opvangcapaciteit in privéwoningen van opvanggezinnen zou een inbreuk vormen op het gelijkheidsbeginsel.

Er zijn geen andere problemen gemeld over het indienen van de aanvragen voor die financiële ondersteuning. Het formulier dat daartoe op de website van de dienst Dierenwelzijn staat, is toegankelijk en gebruiksvriendelijk. Zowel de brief die ik zelf verzonden heb als de communicatie vanuit de dienst Dierenwelzijn bevatte duidelijke richtlijnen voor het indienen van de aanvraag. Daaromtrent hebben we geen vragen of problemen gesignaleerd gezien.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Bedankt voor uw antwoord, minister. Ik denk dat u een antwoord hebt gegeven op een aantal concrete problemen waar de betrokken opvanggezinnen mee zitten. Het is positief dat er geen andere problemen gemeld zijn. Toch denk ik dat het belangrijk is dat er misschien een ronde georganiseerd wordt en dat er, als de subsidiedossiers voor deze periode afgerond zijn, eens gekeken wordt in welke mate bepaalde concrete problemen op het terrein nog moeten worden opgelost. Maar goed, het is eigen aan elke nieuwe maatregel dat die geëvalueerd wordt op het terrein en dat bekeken wordt of er al dan niet moet worden bijgestuurd.

Ik kan alleen maar achter uw ambitie staan om de dierenasielen nog meer te professionaliseren, maar we moeten toch blijven streven naar een evenwicht: enerzijds

professionaliseren en zorgen dat de kwaliteit verhoogt, maar anderzijds mag de vrijwilliger, waar de meeste dierenasielen toch nog altijd op draaien, zeker en vast niet vergeten worden.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Wij zijn het er ook mee eens dat het professionaliseren van de asielen nodig is, maar zoals collega Vandenhove net aangaf, mogen we de vrijwilliger zeker niet uit het oog verliezen in die professionalisering. Het dierenasiel zal de vrijwilligers altijd nodig hebben om goed te kunnen draaien.

Ik heb nog een bijkomende vraag, minister. Er is ook opgenomen dat alle dieren in de asielen ter adoptie moeten staan, maar wat gebeurt er dan met dieren die niet geadopteerd kunnen worden, zoals aidskatjes? Die brengen ook heel veel kosten met zich mee. Worden er extra subsidies voorzien voor de dieren die niet geadopteerd kunnen worden? Of vallen die bij deze subsidies uit de boot?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Het spreekt voor zich dat de ondersteuning van onze dierenasielen een topprioriteit moet zijn. We konden de eenmalige financiële ondersteuning van vorig jaar ook toejuichen. Die was zeer welgekomen. Daar zijn heel veel positieve reacties op gekomen. Nu komt er een nieuwe financiële ondersteuning in het kader van de professionalisering van de erkende dierenasielen.

Ik heb die berichten ook ontvangen in mijn mailbox, collega Vandenhove, maar ik heb ook andere berichten ontvangen. Ook hier lokaal is er een erkend opvanginitiatief. Ik wil een beetje aansluiten bij de bezorgdheid van de opvanginitiatieven die u hebt aangekaart, maar bij mij gaat het dan om een feitelijke vereniging, die zich ook voor de volle 100 procent inzet voor dierenwelzijn en die ook dezelfde kosten hebben. Die waren een beetje verbaasd dat ze nu uit de boot vielen in verband met de nieuwe financiële ondersteuning. Dat wilde ik eventjes melden.

Ze hebben ook die keuze gemaakt voor een feitelijke vereniging omdat dat ook meer extra papierwerk vraagt. Ze werken ook met vrijwilligers. Dat is dan ook een bewuste keuze, maar uiteindelijk doen ze hetzelfde werk.

Minister, ik vroeg mij af of dat in die oefening ook overwogen is. Er zijn heel veel opvanginitiatieven die zich inzetten. Dat het nu naar professionalisering moet gaan, begrijp ik ten volle. Wordt daar nog een extra ondersteuning aangeboden om toch die overschakeling te maken van een feitelijke naar een erkende vzw, zodat zij in de toekomst toch aanspraak kunnen maken op die financiële ondersteuning? Ik denk dat het op het eerste gezicht wat afschrikt om die stap te zetten, maar misschien kunnen we daar een helpende hand bieden voor die opvanginitiatieven.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Ik ga het kort houden, want het is allemaal een beetje in dezelfde lijn dat we aan het reageren zijn. Het Vlaams regeerakkoord is heel duidelijk, namelijk dat we naar die verder professionalisering van onze asielen moeten gaan. Die mensen verrichten heel goed werk en het is belangrijk dat zij ook de nodige ondersteuning krijgen vanuit de Vlaamse overheid. Daarvoor zijn inderdaad al extra middelen ingezet, daarvoor werden al initiatieven genomen, de minister heeft er duidelijk naar verwezen: die eenmalige subsidie. Maar er is ook de noodzaak naar die structurele oplossing, waar de collega's al naar verwezen hebben. Het is belangrijk dat er in de toekomst toegekeken wordt op die verdere professionalisering van alle opvanginitiatieven in Vlaanderen. Ik denk dat het heel belangrijk is om dat goed op te volgen en dat we daar zeker op de goede weg zijn. Maar we moeten regelmatig bekijken waar het nog beter kan en waar we extra middelen dienen in te

zetten om die verdere professionalisering teweeg te brengen. Ik denk dat we daar echt al belangrijke stappen vooruitgezet hebben. Ik denk ook dat de mensen van de asielen wat dat betreft dankbaar zijn, maar er kan zeker nog een tandje bij gestoken worden. Maar, minister, we zijn echt wel op de goede weg.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Voor de duidelijkheid: aan welke voorwaarden moet men voldoen om in aanmerking te kunnen komen voor de ondersteuning? Ten eerste: erkend zijn door de dienst Dierenwelzijn. Ten tweede: ingeschreven staan in de Kruispuntbank van Ondernemingen. Dat sluit voor alle duidelijkheid vzw's absoluut niet uit, integendeel, maar die rechtspersonen, dat is toch wel belangrijk. Ten derde: gebruikmaken van animal shelters. Ten vierde: de dieren die worden aangeboden voor adoptie ook plaatsen op de algemene Vlaanderenbrede website Adopteer-eendier.be en bereid zijn om inbeslaggenomen dieren ook op te vangen. En tot slot: er werken minstens twee personen, er worden weekplanningen opgesteld, er is een gezond financieel beleid, een transparante financiële werking, een boekhouding en een financieel jaarverslag. Ook dat laatste is cruciaal om te zorgen voor die professionalisering en voor enige rechtszekerheid. Dat is finaal ook allemaal gekoppeld aan een beter dierenwelzijn. Je stelt immers vast dat, wanneer de boekhouding geen steek houdt, wanneer er geen financiële jaarverslagen zijn of wanneer die niet deugen, dat op termijn ook nefast is voor het dierenwelzijn.

Er zijn dus wel wat voorwaarden, maar ik vind het ook zinvol om er gebruik van te maken. Enerzijds het valideren van de inspanningen die gedaan worden en al jaren gedaan zijn, maar die nooit financieel gevalideerd zijn, en ten tweede onmiddellijk ook een zetje geven aan heel veel van die asielen om stelselmatig een beetje te gaan professionaliseren. Ik denk niet dat we daarin overdrijven. De voorwaarden die ik schets, zijn niet onoverkomelijk. Sommigen zal dat stimuleren om een stap te zetten. Dat is net de bedoeling. Ik denk dus dat we op het vlak van dierenwelzijn en de professionalisering van onze asielen echt goede stappen vooruitzetten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Meyrem Almaci aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over opvangcentra voor dieren – 3600 (2020-2021)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Almaci heeft het woord.

Meyrem Almaci (Groen): Voorzitter, minister, collega's, dit is eigenlijk een vraag met een voorgeschiedenis. In de week van 24 mei 2021 werden in Eeklo ongeveer 60 dieren in beslag genomen op een boerderij na een vaststelling van verwaarlozing door het Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketen (FAVV). In november 2020 werden bij diezelfde mensen al eens meer dan 200 dieren in beslag genomen. Het ging daarbij letterlijk over dieren van allerlei pluimage: paarden, kippen, cavia's, geiten enzovoort. Een heel scala aan dieren dus. Het gaat dus in totaal over 260 dieren die bij eenzelfde particulier in beslag zijn genomen.

De dieren die nu in beslag werden genomen, worden opgevangen in het dierenopvangcentrum De Ark van Pollare dat intussen alarm heeft geslagen. Het centrum zit, en dat is ook logisch met zulke aantallen, bomvol. Naast deze gelukkig eerder uitzonderlijke inbeslagname meldt het centrum dat het aantal 'gewone' inbeslagnames van dieren de laatste tijd enorm is gestegen. Op zich is dat een goede zaak want dat wijst erop dat de bewustwording over verwaarlozing van dieren en het belang om ze in beslag te nemen, is gestegen, maar die dieren moeten natuurlijk

ook ergens naartoe. Dat zorgt voor een grote druk op specifiek dit opvangcentrum maar ook op andere opvangcentra.

De Ark van Pollare heeft gemeld dat ze structureel over te weinig opslagcapaciteit beschikt om die inbeslagnames een plek te geven, over te weinig financiële middelen die door covid zijn gekelderde, en over te weinig personeel om dit allemaal te kunnen opvangen. De vraag is hoe men moet omgaan met dergelijke inbeslagnames rekening houdend met het kader en de infrastructuur waarover men beschikt.

Het is een verhaal met een voorgeschiedenis dat ook niet alleen staat. In diezelfde week werden ook in Booischot 68 honden in beslag genomen. De fokker heeft een vrijwillige inbeslagname mogelijk gemaakt nadat hij depressief is geworden omdat zijn vader een aantal maanden eerder was doodgebeten door een onhandelbare hond, een cane corso. De eigenaar heeft in dit geval zelf gevraagd om een inbeslagname maar het opvangcentrum in Mechelen geeft dezelfde problemen aan als Eeklo. Ook daar is de financiële impact zeer groot en ook daar is er geen financiële tussenkomst omdat het over een vrijwillige inbeslagname gaat. Het gaat ook om niet-gesocialiseerde honden die moeilijk te plaatsen zijn.

Tussen het moment dat ik deze vraag heb ingediend en nu is er heel wat duidelijk geworden in dat dossier. Voorzitter, minister, ik zal dan ook, als dat mag, rekening houden met de evolutie in dat dossier bij de vragen die ik stel.

Minister, we kunnen zeggen dat dit uitzonderlijk is, maar dat neemt niet weg dat met de focus die we hebben om verwaarloosde dieren weg te nemen, het aantal inbeslagnames alleen zal stijgen. Bent u op de hoogte van het feit dat dierenopvangcentra problemen hebben om die inbeslagnames te verwerken en om inkomsten te verwerven als gevolg van covid?

Hebt u recente cijfers over de inbeslagnames van dieren? Hebt u recente cijfers over de evolutie van de inkomsten van deze dierenopvangcentra?

Voorziet u in een methodiek om ook uitzonderlijke maatregelen mogelijk te maken om een centrum dat zoveel dieren in een keer moet opvangen, structureel financieel te ondersteunen?

Het gaat hier natuurlijk ook over recidive in het geval van Eeklo. Wat bent u van plan om die recidive te voorkomen? Het moet duidelijk zijn dat er dermate wordt opgevolgd en gestraft dat recidive eigenlijk niet meer kan. Ik verwijs daarbij naar de debatten die we hier al eerder hebben gevoerd over de verstrengde strafmaat bij dierenmishandeling en recidive.

In het geval van Eeklo is het FAVV ter plaatse geweest maar toch merken we dat men daar blijkbaar gewoon kon verhuizen en opnieuw beginnen. Op welke manier is dat dossier opgevolgd?

In Booischot ging het over een dodelijk bijtincident waarbij een agressieve hond de vader van de kweker heeft doodgebeten. Is dat incident niet doorgegeven aan de dienst Dierenwelzijn? Hebt u informatie waarom dat niet is gebeurd? Zult u dat aan het parket vragen indien dat nog niet is gebeurd? En op welke manier zult u voorkomen dat dit in de toekomst nog gebeurt?

Eigenlijk is het heel duidelijk. Tussen het moment waarop ik deze vraag om uitleg heb ingediend en vandaag is in de persartikels duidelijk aangegeven dat heel wat pups hadden kunnen worden voorkomen indien we dit vroeger hadden geweten. Daar is een achttal maanden overheen gegaan. Door plaatsgebrek in het opvangcentrum zijn eerst ongeveer twintig en dan ongeveer dertig dieren, waaronder ontzettend veel pups, bij de kweker in Booischot achtergelaten. Door zijn depressie kweekte die man zelf niet meer, maar hij had door zijn mentale toestand ook geen

probleem met de hondenverwaarlozing. De vraag is wat zal gebeuren met de honden die niet in het opvangcentrum terecht konden. Ze zitten nog bij een kweker die zelf in een schrijnende situatie zit en mentale ondersteuning nodig heeft.

Minister, zal deze case worden onderzocht? Volgens mij valt veel te leren uit de situaties van dierenverwaarlozing, in het ene geval moedwillig en in het andere geval door de schrijnende toestand van de eigenaar. Zal in beide gevallen een specifiek onderzoek naar de dierenverwaarlozing worden ingesteld? In het ene geval gaat het om een verplichte inbeslagname. In het andere geval is dit vrijwillig gebeurd.

Ik besef dat het veel vragen zijn. Misschien kunt u niet al die vragen vandaag beantwoorden. Van mij mag dat ook schriftelijk gebeuren, maar het gaat hier wel om twee dossiers met een voorgeschiedenis. Die voorgeschiedenis maakt duidelijk dat we hier lessen uit kunnen trekken en dat we het beter moeten doen.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Voorzitter, ik heb in eerdere antwoorden reeds meegedeeld dat het aantal geregistreerde honden en katten tijdens het afgelopen coronajaar met ongeveer 10 procent is gestegen. Voorlopig heb ik geen bevestiging van de vrees dat deze dieren massaal zullen worden gedumpt. We hebben die signalen nog niet ontvangen. Er zijn ook geen indicaties dat het aantal inbeslagnames significant zou zijn gestegen.

Sinds de bevoegdheid aan Vlaanderen is overgedragen en we een kordaat dierenwelzijnsbeleid voeren, hebben we tijdens de eerste jaren wel een ferme stijging van het aantal inbeslagnames gezien. Dat is nu ongeveer gestabiliseerd. Het beleid heeft zich op het terrein gezet. In 2020 hebben we ten opzichte van 2019 zelfs een lichte daling gezien.

Ik begrijp dat de COVID-19-pandemie en dan meer bepaald de bewegingsbeperkingen op de activiteiten en vooral op de inkomsten van de dierenasielen wegen en hebben gewogen. Om die reden hebben we het eenmalig subsidiesysteem door een structurele subsidie vervangen. We houden daarbij rekening met verschillende parameters, zoals de capaciteit.

De wet betreffende de bescherming en het welzijn der dieren stelt dat de overtreder de kosten betaalt voor de opvang en de verzorging van de dieren die voor dierenwelzijnsredenen door de dienst Dierenwelzijn of door de politie in beslag zijn genomen. Vroeger moesten de betrokken asielen die kosten zelf van de overtreder terugvorderen. Ook dat systeem heb ik aangepast. In de praktijk schiet de dienst Dierenwelzijn de kosten voor. Deze vergoeding staat in verhouding tot het aantal dieren en de diersoorten. Zo wordt, bijvoorbeeld, een hogere kost verbonden aan landbouwdieren, want dit vergt meer ruimte en het gaat om een gespecialiseerde opvang die in Vlaanderen unieker is.

Als dieren door hun baasje worden afgestaan, wat vooral met katten en honden gebeurt en wat van oudsher de corebusiness van de dierenasielen is, vragen de asielen veelal een afstandsvergoeding.

Vanaf dit jaar voorzie ik in een systematische subsidie. Die subsidie kan ongetwijfeld niet alle kosten van de ongeveer 180 erkende asielen dekken. De meeste asielen hebben de voorgaande jaren evenwel geleerd een gezond financieel beleid te voeren door, naast die afstandsvergoedingen, een beroep te doen op giften, geldwervende activiteiten en adoptievergoedingen. Ik heb al verschillende inspanningen geleverd om kandidaat-adoptanten de weg naar de dierenasielen te wijzen, in de hoop zo het aantal adopties te verhogen en tegelijkertijd de verblijfsduur van de dieren en de bijbehorende opvangkosten te verminderen.

Wat de financiële ondersteuning betreft, wil ik meegeven dat de indieningstermijn 31 mei was. Dat is dus nog maar net afgelopen. Op grond daarvan zullen de bedragen worden toegekend. Als het bijvoorbeeld gaat over de Ark van Pollare, een dierenasiel dat ik vrij goed ken, spreken we over veel meer dan 3000 euro. Ik hoop dat die middelen afdoende zijn om hun noden te kunnen lenigen, maar ik ben altijd bereid om met hen in contact te treden als daar een noodsituatie zou kunnen ontstaan.

Wat betreft de vragen rond recidive en de verstrengde strafmaat bij dierenmishandeling: we hebben in 2018 aangepast dat bij herhaling binnen de drie jaar na de vorige veroordeling de gevangenisstraffen worden verdubbeld of, in geval van ernstige mishandeling of verwaarlozing, vermenigvuldigd met een factor zes. Geldboetes worden verhoogd tot 5000 euro of, in geval van ernstige mishandeling of verwaarlozing, tot 12.500 euro. Die bedragen moet je voor alle duidelijkheid vermenigvuldigen met factor acht. Dat zijn de zogenaamde opdecimen.

Ik ben momenteel in dialoog met de parketten om ervoor te zorgen dat we de strafmaat verhogen, niet alleen voor recidive, maar ook voor andere gevallen van geweldpleging of dierenwelzijnsovertredingen.

Voor de specifieke vragen over het incident in Booischot zal ik u schriftelijk moeten vatten, want die problematiek is mij niet bekend. Ik veronderstel dat dat ook het voorwerp is van een strafonderzoek. Ik zal moeten nagaan wat daar de incidenten en de antecedenten in concreto waren.

De voorzitter: Mevrouw Almaci heeft het woord.

Meyrem Almaci (Groen): Bedankt voor uw antwoord, minister, maar het verklaart voor mij twee dingen nog niet, eerst en vooral de gebrekkige informatiedoorstroming tussen de diensten. In het geval van de mensen in Eeklo ging het over mensen die gewoon verhuisd waren en opnieuw begonnen en die, luttele maanden nadat men tweehonderd dieren in beslag had genomen, alweer zestig dieren hebben. Hoe kan dat zomaar? Je kunt elke keer in beslag nemen en je kunt elke keer boetes geven, maar zeker als het gaat over mensen met zulke aantallen, is de vraag ook of zij wel de centen en de middelen gaan hebben om die boetes te betalen. Op welke manier volgen wij die mensen op en voorkomen we dat men zo snel opnieuw tientallen dieren heeft?

In het geval van de Ark van Pollare ben ik heel blij te horen dat u rechtstreeks met hen in contact gaat, in de hoop dat het afdoende is. Het gaat natuurlijk over een uitzonderlijk aantal dieren. Als zij in zoveel maanden tijd 260 dieren van 1 geval moeten opvangen, kan ik mij wel voorstellen dat je dat qua infrastructuur, personeel en vrijwilligers niet zomaar oplost. We moeten toch goed nadenken over hoe we met dit soort incidenten omgaan. Ik wil die noodkreet van de Ark van Pollare versterken.

Informeer u goed als het gaat over het geval in Booischot, want dit is een vrijwillige inbeslagname. Het blijkt dat er bij een vrijwillige inbeslagname geen financiële compensatie is. Die is er wel bij een gedwongen inbeslagname.

Het verhaal is echt schrijnend, ik heb er geen andere woorden voor. Iemand met mentale problemen heeft om goed te doen dieren opgevangen, waarvan een onhandelbaar was. Hij schakelt zijn familie in voor een dier dat nergens anders terecht kan, dat teruggebracht is omdat het onhandelbaar is. Het dier breekt uit en bijt de vader van 83 jaar dood. De man sukkelde in een depressie. Ja, dat is iemand die hulp zocht en geprobeerd heeft om zich staande te houden, maar uiteindelijk zegt hij dat hij het niet meer aankan. Men was hiervan op de hoogte. Het parket was op de hoogte van dat dodelijk bijtincident, maar die informatie is niet doorgegeven naar Dierenwelzijn. Hierdoor heb je heel veel maanden tijd verloren. Uiteindelijk zit je opnieuw met een dierenopvang in nood die voor een stuk voorkomen had kunnen worden. Zoals ik al zei heeft men een dertigtal dieren niet kunnen

opvangen bij gebrek aan plaats. Het had voorkomen kunnen worden. Dat zijn lessen voor de toekomst. Hoe krijgen we die informatiedoorstroming goed?

Ten tweede moet er een crowdfunding opgestart worden, want de man geeft vrijwillig aan: 'Ik kan dit niet meer bolwerken, ik heb andere issues.' Daar moeten wij hem als maatschappij ook in bijstaan, dat moet ook begrijpelijk zijn. Op zo'n moment moeten we natuurlijk kijken op welke manier we dan het dierenopvangcentrum in Mechelen financieel kunnen bijstaan. Eigenlijk krijgen zij niets. Op dit moment is er een crowdfunding opgestart, maar dat kan niet elke keer de bedoeling zijn. Het is toch belangrijk om in het geval van een vrijwillige inbeslagname te bekijken hoe we kunnen voorkomen dat als mensen van goede wil zijn een dierenopvangcentrum financieel en qua ondersteuning met lege handen staat.

Minister, kijk inderdaad in dat dossier en hou ons op de hoogte hoe dat verder evolueert. Ik wil het in ieder geval graag weten. Maar kijk ook wat we structureel kunnen doen als het om vrijwillige inbeslagnames gaat. Want ik heb liever dat mensen op tijd inzien dat ze de zorg niet meer kunnen opnemen, dan dat we naar een gedwongen inbeslagname moeten gaan. Het zou dan wel een beetje pijnlijk zijn als we zeggen dat je pas een vergoeding krijgt op het moment dat het echt fout gelopen is en we naar de gedwongen overname moeten gaan.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, u zei dat recidiven op het moment strenger bestraft worden. Ik heb daarover een bijkomende vraag. In 2018 werd de wet daar al voor aangepast, maar wanneer worden deze recidiven effectief voor de rechtbank gebracht? Want de rechtbank moet de maat van de gevangenisstraf bepalen, die eventueel bij een herhaaldelijke recidive omgezet wordt in een effectieve straf. Ik heb bijvoorbeeld bij mij in de omgeving – dat is al tien jaar aan de gang – de laatste twee jaar tweemaal een klacht ingediend bij Dierenwelzijn. Eenmaal ging het over paarden die verwaarloosd werden en graatmager in de wei stonden. Die werden dan weggehaald. Deze winter waren er twee koeien die graatmager waren en weggehaald zijn. De politie en Dierenwelzijn zeggen dat ze het probleem en de eigenaar kennen. Gisteren heb ik opnieuw een melding over die weide gekregen. Ik ben gaan kijken en er staat opnieuw een graatmager paard. Wanneer wordt er effectief vanuit Dierenwelzijn een dossier doorgestuurd naar de rechtbank, zodat die effectief uitspraken kan doen en recidiven streng worden aangepakt? Dit is een probleem bij mij in de buurt, maar ik veronderstel dat er nog wel zulke gevallen zullen zijn, waar dus herhaaldelijk misdrijven bij dezelfde personen worden vastgesteld, maar waar eigenlijk nog altijd niet echt actie in is ondernomen.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Minister, dank voor uw reactie. Collega Almaci, dank voor het stellen van deze vraag. Ik had zelf ook een vraag om uitleg ingediend over de situatie die zich in Booischot heeft voorgedaan. Inderdaad uit de eerste berichten die ik zag, leek het alsof het een gewone inbeslagname was. Maar na dien, met het dossier toch wel grondiger te bekijken en te onderzoeken, bleek inderdaad dat de kweker zelf contact had opgenomen met het asiel in Mechelen om zijn verwaarloosde dieren te komen ophalen wegens een depressie na de dood van zijn vader ten gevolge van een bijtincident met een cane corso in oktober vorig jaar, wat we ondertussen ook allemaal gezien hebben in de media. Ik ben ook wel benieuwd naar de actuele stand van zaken met betrekking tot de opvang, de huisvesting en de adoptie van die betrokken honden van de kweker in Booischot die in het asiel in Mechelen werden opgevangen.

Mevrouw Almaci, ik stel me, net als u, vragen over de mensen die zelf melding maken van het feit dat de dieren die ze hebben opgevangen in een asiel moeten worden opgenomen. Het is belangrijk naar de financiële impact op de asielen te

kijken. Ze kunnen in die situatie geen beroep op een tussenkomst door de Vlaamse overheid doen. Het zou in het belang van de dieren interessant zijn deze regeling te evalueren. Als die mensen het in bepaalde omstandigheden niet meer zien zitten, moeten die dieren toch met de nodige zorg worden opgevangen. De mensen die dat doen, moeten ondersteuning krijgen. Het dierenwelzijn is op dit vlak uiteraard het allerbelangrijkste.

Minister, ik heb nog een zeer belangrijke vraag. We weten dat er in oktober 2020 een bijtincident in Booischot is geweest. Ik heb vernomen dat bij die kweker onder-tussen geen enkele inspectie van de dienst Dierenwelzijn heeft plaatsgevonden. Dat is onaanvaardbaar en onbegrijpelijk. Ik wil u hierop wijzen, zodat u er toekomstgericht voor kunt zorgen dat dit nooit meer kan gebeuren.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Voorzitter, aangezien al heel wat vragen zijn gesteld, wil ik me ook kort aansluiten. Ik heb al vaak vragen om uitleg over de inbeslagnames gesteld. We zien elk jaar een tendens, maar dat betekent ook dat de alertheid en het bewustzijn van de Vlamingen met betrekking tot dierenwelzijn toeneemt. Die grotere gevoeligheid hiervoor is een goede zaak. De mensen melden dit en er kan gericht te werk worden gegaan.

Minister, in de vraagstelling ging het ook om de strafmaten. Dat doet me eraan denken dat we een tijdje geleden in deze commissie de Vlaamse Codex besproken. U hebt toen verklaard dat u met de parketten zou overleggen. Het is wel een zij-sprongetje, ik vraag me af wat de eerste resultaten zijn. Heeft dat overleg al plaats-gevonden of voor wanneer staat dat overleg gepland?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mensen kunnen wel degelijk worden uitgesloten van het houden van dieren, maar dat gebeurt natuurlijk op grond van een uitspraak door een rechter. Het gaat om een inperking van de fundamentele rechten. We kunnen dat niet vanuit de Vlaamse administratie opleggen. Dat vergt altijd een uitspraak door een rechter.

De dossiers worden wel degelijk aan het parket doorgespeeld. We hebben er, in tegenstelling tot vroeger, voor gezorgd dat we een onderscheid maken. Vroeger werd elke overtreding van de wet betreffende de bescherming en het welzijn der dieren aan het parket bezorgd, met als gevolg dat alle proces-verbalen die voor de kleinste prullen werden opgesteld aan het parket werden overgemaakt en dat haast al die zaken werden geseponeerd. Zodra de Vlaamse overheid bevoegd werd, hebben we ingegrepen en hebben we het onderscheid tussen lichtere en zwaardere inbreuken gemaakt. De lichtere inbreuken worden administratief afgehandeld. We kunnen die administratieve boetes zelf innen en de opbrengsten gaan trouwens naar het Dierenwelzijnsfonds. De zwaardere inbreuken worden aan het parket overge-maakt, met als gevolg dat de lading veel beperkter is en dat het parket die klachten veel ernstiger neemt. Dat is het engagement dat de procureurs des konings zijn aangegaan. We stellen vast dat de rechters zich hier veel meer over uitspreken en dat het recht om dieren te houden veel meer vervallen wordt verklaard.

We zien ook een positieve evolutie op het niveau van de politiezones, die zich hier meer van bewust zijn en die zich meer specialiseren. In haast alle politiezones is iemand specifiek verantwoordelijk voor het dierenwelzijn. We stellen vast dat de parketten de dossiers veel ernstiger nemen en dat de rechters de dossiers meer ter harte nemen. Dat zij meer uitspraken doen, is een goede evolutie.

Wat de opvang dan betreft, voorzien we in een heel specifieke vergoeding wanneer het gaat over inbeslagnames. In de specifieke casus die hier wordt beschreven

ging het over een vrijwillige afstand. In dat geval hebben de meeste asielen ook wel een vergoedingssysteem. Ik weet niet of dat in dezen heeft gespeeld of dat men dit heeft overruled. Wel is het zo dat los van het aantal inbeslagnames, asielen ook worden gefinancierd via sokkelfinanciering. Er wordt ook rekening gehouden met de capaciteit wat leidt tot een hogere vergoeding.

Het incident waarvan sprake is me niet bekend. Dat is blijkbaar ook een zaak van het parket. Ik heb ook geen weet van een verband tussen een bijtincident bij de vader van de kweker en het dierenwelzijn bij de zoon. Ik weet niet wat daar het verband is. Ik probeer het een en ander na te gaan.

Wat tot slot de dialoog met het parket betreft, zijn we momenteel in gesprek met de parketten in functie van een verzwaring van de strafmaat. Ik hoop die oefening in één beweging te kunnen doen want we zullen een ruimere aanpassing moeten doorvoeren aan de codex. Ik kom daar dan mee terug naar de commissie.

De voorzitter: Mevrouw Almaci heeft het woord.

Meyrem Almaci (Groen): Minister, als u het voorval niet kent, is het inderdaad moeilijk om daarop te reageren. In het kort uitgelegd heeft de man in kwestie in Booischot zijn vader ingeschakeld om mee de problematiek van de opvang van een onhandelbaar dier op te nemen. De vader was 83, dat dier is uitgebroken en heeft de vader gebeten. De vader is daarop gestorven waardoor de kweker in kwestie in een depressie is beland. Dat is eigenlijk de situatie.

Dat is een heel pijnlijke en ook uitzonderlijk situatie maar dat neemt niet weg dat de kweker daardoor zelf in de problemen is gekomen. De politie en het parket hebben dat dodelijk bijtincident vastgesteld maar hebben de dienst Dierenwelzijn niet gecontacteerd waardoor de man die in een depressie is terechtgekomen na de dood van zijn vader, acht maanden lang aan zijn lot is overgelaten. Intussen kwamen er dieren bij en is de problematiek alleen maar groter geworden, zowel voor het mentaal welzijn van die man als voor de dieren en het opvangcentrum.

Ik heb echter van u begrepen dat u deze case zult bekijken. Daar is het voor mij essentieel dat de vergoeding voor vrijwillige inbeslagnames consequent en vooral voldoende hoog is waardoor we mensen aanmoedigen om dat te doen eerder dan dat we naar verplichte inbeslagnames moeten gaan. Bij verplichte inbeslagnames moet er snel genoeg gevolg komen van het gerecht zodat men een aantal maanden geen zaken kan doen zoals verhuizen en gewoon opnieuw beginnen. Het is belangrijk om dit snel genoeg te voorkomen en wie daar hardnekkig in doorgaat te bestraffen.

Ik ben deze vraag begonnen met te zeggen dat er een hele voorgeschiedenis vasthangt aan deze vraag maar beide cases tonen aan dat de informatiedoorstroming bij inbeslagnames beter moet kunnen en dat er korter op de bal moet worden gespeeld in het belang van dier en mens en vooral in het belang van wie zich met hart en ziel inzet in deze opvangcentra die plots worden geconfronteerd met een problematiek die zij onvoldoende aankunnen inzake mankracht, vrijwilligers, mid-delen en infrastructuur.

Ik wil al die mensen die met de crowdfunding bezig zijn een hart onder de riem steken maar ik hoop dat zij daar niet steeds meer een beroep op zullen moeten doen. Dan zou het wel duidelijk zijn dat er voor die inbeslagnames en voor dit soort uitzonderlijke gevallen een apart systeem moet komen. Dus veel om uit te leren en vooral om het beter te doen in de toekomst.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.